

Р Е Ш Е Н И Е

№ 136

гр. София, 29 октомври 2015 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Върховен касационен съд на Република България, Второ наказателно отделение,
в публично заседание на двадесет и пети март две хиляди и петнадесета година в
състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЮРИЙ КРЪСТЕВ

ЧЛЕНОВЕ: БИЛЯНА ЧОЧЕВА

ГАЛИНА ЗАХАРОВА

при секретаря Кр. Павлова.....в присъствието на
прокурора Т. Комов.....изслуша докладваното от
съдия ЧОЧЕВАнаказателно дело № 196 по описа за 2015 г.
и за да се произнесе взе пред вид следното:

Касационното производство е образувано по жалба на защитниците на
подсъдимия Ф. Х. З. против въззивно решение № 456/19.12.2014 г. на Софийски
апелативен съд, НО, I-ви състав, постановено по ВНОХД № 513/2014 г., в частта
относно потвърждаване на осъждането му за престъпление по чл. 282, ал. 2, пр. 2,
вр. ал. 1, пр. 2, вр. чл. 26, ал. 1 от НК по присъда № 91/03.04.2014 г. на Софийски
градски съд, НО, 23-ти състав по НОХД № 599/2014 г. за това, че за времето от
21.09.2012 г. до 09.07.2013 г., в гр. София, при условията на продължавано
престъпление, като длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение
(председател на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на
интереси), не изпълнил служебните си задължения с цел да набави облага за

другого и да причини другиму вреда, като от това е могло да настъпят немаловажни вредни последици, както следва:

в периода 21.09.2012 г. – 09.07.2013 г. *не изпълнил служебните си задължения* по чл. 22е, ал. 1, т. 2 от Закона за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси и по чл. 21, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Правилника за организацията и дейността на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси, *като не предоставил за публикуване и задържал оригиналните три екземпляра на решение № 96/21.09.2012 г., с цел да набави облага за президента Р. П.* (недопускателно да стане обществено достояние това, че спрямо него има подаден сигнал в Комисията за конфликт на интереси, водено е производство и Комисията не се е произнесла по същество, а го е прекратила);

в периода 04.10.2012 г. – 01.04.2013 г. *не изпълнил служебните си задължения* по чл. 27, ал. 4 от Закона за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси и чл. 61, ал. 1 и ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс, *като не предоставил на заинтересованото лице Д. Р. решение № 122/20.09.2012 г., заедно с особените мнения на двама членове от 22.09.2012 г. и от 04.10.2012 г. с цел да ѝ причини вреда* (възпрепятствайки същата своевременно да оспори взетото решение и да защити доброто си име в обществото),

като и в двата случая *са могли да настъпят немаловажни вредни последици за Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси*, изразяващи се в разколебаване на доверието на обществото в дейността ѝ и резултатите от нейната работа като независим орган, установяващ конфликт на интереси на лица, заемащи публични длъжности и накърняване на авторитета ѝ,

за което във вр. с чл. 54 от НК му е било наложено **наказание 3 години и 6 месеца лишаване от свобода**, което да изтърпи при първоначален общ режим в затворническо общежитие от открит тип, както и **лишаване от право да заема ръководна и изборна длъжност в администрацията на Република България за срок от 5 години.**

В касационната жалба, поддържана в с. з. пред ВКС лично от подсъдимия и двамата му защитници, се изтъкват мотивирани доводи за наличие на касационните основания по чл. 348 ал. 1, т. 1 - 3 от НПК. Претендира се отмяна на въззивното

решение и при условията на алтернативност оправдаване на подсъдимия, връщане на делото за ново разглеждане или намаляване на наложеното му наказание с прилагане на чл. 66 от НК.

Прокурорът от ВКП намира жалбата за неоснователна, поради което предлага въззивното решение да бъде оставено в сила.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания съдебен акт в пределите по чл. 347, ал. 1 от НПК, намери следното:

По доводите за допуснати нарушения на процесуалния и материален закон:

В жалбата на подсъдимия присъствието на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК е мотивирано с допуснати процесуални нарушения, довели до ограничаване на правото му на защита, които са развити в няколко основни направления. Разгледани по същество, всички те са неоснователни.

На първо място, ВКС оценява за неоснователни възраженията срещу съдържанието на обвинителния акт и годността му да информира подсъдимия за естеството на обвинението. В тази връзка не е имало основание за привеждане в изпълнение на задължението на първоинстанционния съдия-докладчик да прекратява съдебното производство и връща делото на прокурора за отстраняване на процесуални нарушения.

Идентични оплаквания са били направени и във въззивната жалба, които Софийският апелативен съд е обсъдил и намерил за неоснователни, излагайки конкретни и убедителни съображения. ВКС ги споделя и не намира за нужно да ги преповтаря. Единственото, което следва да бъде отбелязано е, че изпълнителното деяние, изразяващо се в бездействие, е било формулирано с достатъчна прецизност и яснота, позволяваща на подсъдимия да организира и проведе ефективна защита, която няма данни да е била затруднена в тази насока. Задължението за действие – да предостави за публикуване решението, с което е било прекратено производството за конфликт на интереси срещу Р. П., както и да предостави

решението на заинтересованото лице Д. Р., е било изводимо от цитираните правни норми (по чл. 22е, ал. 1, т. 2 от ЗПУКИ и чл. 21, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ПОДКПУКИ за първия случай и по чл. 27, ал. 4 от ЗПУКИ и чл. 61, ал. 1 и 2 от АПК за втория случай). Това, че техническото осъществяване на действията по публикуване и съобщаване на въпросните решения е изисквало намесата и на други лица, е без съществено значение за ангажиране отговорността на подсъдимия, в чиито задължения се е включвало да организира тази дейност. Фактичeskото й изпълнение не би могло да се случи без той да предостави двете преписки, ведно с решенията на съответните длъжностни лица. Всички тези обстоятелства са били подробно описани в обвинителния акт, поради което и не е имало основание за прекратяване на съдебното производство поради наличието на допуснато съществено процесуално нарушение и връщане на делото на прокурора за отстраняването му, което се извършва по реда на чл. 249, ал. 1 и 2, вр. чл. 248, ал. 2, т. 3 от НПК. В касационната жалба е посочено неизпълнение на съдебно задължение по чл. 250, ал. 1, т. 2 от НПК, но то е приложимо за друга хипотеза (прекрятяване на наказателното производство, когато деянието, описано в обвинителния акт не представлява престъпление), неотнoсима към направените възражения.

Същото се отнася и до твърденията за липса на обосноваване на всяка една от предпоставките по чл. 26, ал. 1 от НК в обвинителния акт. Отделните изпълнителни деяния, включени в продължаваното престъпление, са били ясно и подробно очертани, което важи както за инкриминираните поотделно периоди, така и за общия такъв, а също и за връзката между деянията в обективно и субективно отношение, изводими от подробно изложените фактически обстоятелства и диспозитива на обвинителния акт. Всъщност, по този въпрос въззивният съд е предложил изчерпателни разяснения при обсъждане на квалификацията за продължавано престъпление (на л. 232-233 от ВНОХД № 513/2014 г.), позовавайки се и на Тълкувателно решение № 3/1971 г. на ОСНК, към които ВКС няма какво да добави.

На второ място, не могат да бъдат споделени възраженията, свързани с процедурата, по която е проведено първоинстанционното производство, както и

със същността на процесуалното поведение на подсъдимия в последната му дума, които се твърди, че въззивният съд подминал без обстоен анализ.

Проверката на материалите по делото и предложените отговори на въззивната инстанция (л. 209-211 от ВНОХД) напълно опровергават тази позиция, застъпена в касационната жалба. Съвсем очевидно е, че със съдействието на своя защитник подсъдимият е направил доброволен и информиран избор за реда, по който да бъде проведено първоинстанционното производство, избирайки процедурата по чл. 371, т. 1 от НПК, която не включва признание на фактите по обвинителния акт и съгласие да не се събират доказателства за тях (по чл. 371, т. 2 от НПК), а единствено съгласие да не се провежда разпит на „всички... свидетели и вещи лица”, от което следва при постановяване на присъдата непосредствено да се ползва съдържанието на съответните протоколи и заключения от ДП. При направен избор и точно формулирано искане от подсъдимия (съгласно чл. 370, ал. 1 от НПК) за предварително изслушване по чл. 371, т. 1 от НПК, първоинстанционният съд не е имал задължение да разяснява съществуването и на другата възможност, включваща редукция на наказанието по чл. 58а от НК, която е обусловена от други предпоставки, за чието наличие не е имало никакви индикации и съдът не е бил длъжен да ги предполага.

Въззивният съд подробно е разгледал и оплакванията относно същността на направените от подсъдимия изявления при последната му дума пред първата инстанция, приемайки с основание, че те представят неговата позиция по случая, като не са били налице предпоставките за възобновяване на съдебното следствие по чл. 299 от НПК и евентуално предоставяне на възможност да даде обяснения, в хода на които да предостави нови данни от значение за делото.

Въпросът относно правото на подсъдимия да дава обяснения, които впоследствие да бъдат ценени като източник на доказателства, е бил поставен на разглеждане и пред въззивната инстанция, пред която той последно е могъл да го упражни, но не е сторил това. Некоректни са твърденията в касационната жалба за оказан натиск за приключване на въззивното производство в с. з. на 20.11.2014 г. и незачитане на желанието на подсъдимия да даде обяснения в лична защита, оказало се невъзможно поради здравословни причини. Обратно, данните в протокола от

последното с. з. ясно информират, че с оглед здравословно неразположение (главно поради психическо натоварване с оглед продължителността на заседанието, както е посочил З., и емоционалната му нестабилност, констатирана от посетилия го лекар, обслужващ Съдебната палата), въззивният съд е предоставил достатъчно време (две почивки, като периодът на втората е бил намален от няколко часа на половин час по предложение на защитата) за възстановяване на емоционалното му равновесие. След последната почивка подсъдимият е заявил, че „не се чувства добре и в състояние, и за да не препятства процедурата е взел окончателно решение да не дава обяснения”. Това негово изявление не означава, че отказът му да даде обяснения е бил провокиран от процесуалното поведение на съда, неоправдано посочено като натиск и интерпретирано в насока незачитане на правото му да дава обяснения. Действителното значение на използваните от касатора думи не подлежи на произволно тълкуване. Буквалният им смисъл е ясен – декларацията на касатора обективира автономно формираното му крайно становище по въпроса дали да дава или да не дава обяснения пред съда.. В конкретния случай не се наблюдава ситуация, при която процесуалната рамка на въззивния процес да е била съзнателно и преднамерено ограничена, и това да е довело до лишаване на подсъдимия да се възползва от правото да дава обяснения. Същият е заявил волята си да не стори това, като въззивната инстанция не е имала основателни причини да не я съобрази.

Такива причини не следват и от депозираната от подсъдимия молба от 24.11.2014 г. за възобновяване на въззивното следствие и предоставяне на възможност да даде обяснения по конкретни въпроси – за начина на събиране на доказателствата в досъдебното производство и преодоляване на съмненията за манипулация на някои от тях, в каквато посока е правил искания и прокурорът (за разпит на поемните лица). Съвсем очевидно е, че молбата визира претенция за събиране на доказателства за посочените обстоятелства, в каквато връзка обаче въззивният съд вече се е произнесъл в с. з. на 20.11.2014 г. (вж. л. 137 от ВНОХД). В правомощията на въззивната инстанция е да преценява доколко събраните по делото доказателства са необходими и достатъчни за изясняването на конкретни обстоятелства, като съответно мотивира това свое становище, което, видно от

постановеното определение, е било направено. Впоследствие в мотивите са изложени съображения поради какви причини въззивният съд е отчел копията от черния тефтер на подсъдимия за допустими писмени доказателствени средства, които следва да бъдат съобразявани при формиране на убеждението му за фактическата картина на престъплението. Преценката за достатъчност на доказателствените източници е част от това съдебно убеждение и след като то е изградено в съгласие с процесуални правила, липсва възможност за ревизията му съобразно основанията за касационна проверка, сред които необосноваността не присъства.

По същите аргументи ВКС намира за неоснователни и възраженията срещу отказа на въззивния съд да събира допълнителни гласни доказателства чрез разпит на поискани свидетели (Б. Б., И. Ф., Ц. Ц. и Ц. Ц.), чиито инициали били коментирани в медийното пространство, което било необходимо с цел преодоляване на внушенията, че подсъдимият е действал под тяхно давление и изясняване на мотивите за действията/бездействията по служба. Последните твърдения, както и онези, че с отказването на посочените доказателства била разместена тежестта на доказване (подсъдимият бил поставен в ситуацията да доказва отрицателни факти, че такова давление не му е оказвано), а освен това била нарушена и презумпцията за невинност (изначално било предпоставено, че подсъдимият е действал виновно, без практически да има възможност да докаже обратното), са напълно произволни. В настоящото дело обвинителната власт не е събирала доказателства и в нито един момент не е поддържала, че зад въпросните инициали стоят поисканите за свидетели лица. В този смисъл те нямат никаква връзка с повдигнатото на подсъдимия З. обвинение, касаещо единствено бездействията му за публикуване и съобщаване на решенията по подадени сигнали за конфликт на интереси срещу Р. П. и Д. Р.. Затова, като е отказал разпит на поисканите свидетели, надлежно мотивирайки становището си по този въпрос с определение от с. з. на 25.09.2014 г. (вж. л. 55-56 от ВНОХД), въззивният съд не е допуснал процесуално нарушение, което да е довело до ограничаване процесуалните права на подсъдимия.

С цитираното определение въззивният съд аргументирано е отхвърлил и искането на защитата за провеждане на разпит в качеството на свидетел на Р. П. с оглед изясняване на субективната цел на подсъдимия З. да бездейства по служба, като е счетоно, че обстоятелствата около възнамерявано предложение на президента да номинира св. Д. Р. за член на УС на БНБ, могат да бъдат изяснени и чрез писмена справка, каквато е била поискана и получена. Впоследствие в мотивите на решението е оценено нейното значение за изясняване на субективната страна на деянието по случая с Д. Р..

Всъщност, от съдържанието на касационната жалба е видно, че основните възражения на защитата са концентрирани върху правилното изясняване на фактите относно авторството на записки в черен тефтер, иззет от кабинета на подсъдимия З., и достоверното им възпроизвеждане в копия, приложени на л. 36-61, т. 1 от ДП, оценявани като заместващи доказателства със значение за формиране на изводите за субективната страна на включените в продължаваното престъпление деяния. На тази основа са разположени доводи за процесуални нарушения при събирането и оценката на тези доказателства, преклудирани на възможността за обективна и задълбочена проверка на съмненията за манипулация на оригиналния тефтер и приобщаването му като вещественно доказателство, както и като цяло основаване на изводите за авторството на записките върху предположения.

ВКС намира, че всички тези възражения са обясними с оглед изчезването на оригиналния черен тефтер и невъзможността същият да бъде предявен на защитата и приобщен като вещественно доказателство, както и евентуално експертно изследван съобразно намеренията на въззивния съд, инкорпорирани в съдебното му определение от 25.09.2014 г. (вж. л. 56-57 от НОХД). В тази насока ВКС безусловно отчита, че е налице допуснато процесуално нарушение, което явно не може да бъде поправено. Същевременно обаче настоящият съдебен състав намира, че липсата на оригиналния черен тефтер не е довела до съществено ограничаване правото на защита на подсъдимия и осъждането му въз основа на предположения. Изводите по фактите, съотнесими към субективната страна на престъплението, са валидно установени от комплекс от други доказателствени източници, както и от

констатациите на почерковата експертиза, чието заключение е било приобщено от първата инстанция в процедурата на съкратено съдебно следствие по реда на чл. 371, т. 1 от НПК.

В принципен план, а това е изводимо и от текстовете на чл. 314 и чл. 339, ал. 2 от НПК, на въззивната инстанция е вменено задължение да извършва цялостна проверка на първоинстанционната присъда, както и да отговаря ясно и задълбочено на поставените от защитата възражения. Това е гаранция, че изводите му по конкретните фактически въпроси, които служат като основа за касационната проверка, не са произволни, а основани на прецизен анализ на доказателствата и представят вярно и в пълнота картината на престъплението, както и че всякакви съмнения относно участието на конкретното лице в извършването му са отстранени, което демонстрира и респект към правото на защита.

Извършената от въззивния съд процесуална работа и съдържанието на мотивите на решението, разгледани в детайлите, за които се отнасят възраженията, се вменват в тази принципна рамка. Изводите, че подсъдимият З. е автор на записките в копията на черния тефтер и че те достоверно пресъздават изчезналия оригинал, са основани на внимателна и последователна съвкупна оценка на всички данни, относими към разрешаването на този оспорван въпрос. Съмнението за манипулация на оригинала, а и на самите копия, е преодоляно чрез подробна проверка на следствените действия по претърсване и изземване на черния тефтер (извършено на 09.07.2013 г. и приключило малко след 17 ч.) и последващия му оглед (започнал в 9:30 ч. на 10.07.2013 г.), както и с участието на незаинтересовани и несвързани с обвинението поемни лица, в каквата връзка защитата е имала възражения, които мотивирано са отхвърлени. Полаганите от поемните лица и самия подсъдим подписи върху всяка копирана страница от оригинала, както и заявленията на З. в с. з. на 20.11.2014 г., че разпознава своя подпис на предявените му копия (вж. л. 136 от ВНОХД), което е довело и до оттегляне на искането на защитата за назначаване на експертиза за проверката им, допълнително са създали нужната увереност, че копията достоверно пресъздават оригинала и могат да бъдат ползвани като заместващи доказателства. Тази увереност е била подкрепена и от констатациите на вещото лице, изготвило почеркова експертиза на ДП (л. 1, т. 12) и

дадените от него допълнителните разяснения пред въззивната инстанция, които са информирали, че освен с копията, той е имал възможност да работи и с оригинала, за което са свидетелствали и приложените към заключението отделни цветни илюстрации. В мотивите си въззивният съд подробно е разгледал възраженията на защитата по повод тази експертиза и ги е отхвърлил с убедителни съображения, които ВКС споделя и намира за ненужно да преповтаря.

Извън мотивираната оценка за допустимост на заместващите оригинала копия за установяване на правно релевантните факти в процеса, въззивният съд е преценил и тяхното значение за изясняване на специалната цел на всяко едно от деянията, включени в продължаваната престъпна дейност. В тази връзка ясно е посочил, че макар те да информират за мотивите на деца, то съвсем не са единствените или с решаващо значение. Констатирано е съответствие между въпросните записки и подробно посочени други данни, изведени от доказателствените източници (свидетелски показания, писмени материали и файлове от компютъра на подсъдимия), които убедително са свидетелствали за това, че бездействието по служба в двата случая е съзнателно, като в единия случай е било реализирано с цел набавяне на облага за Р. П., а в другия – с цел причиняване на вреда на св. Д. Р.. По тези въпроси въззивният съд е изложил изчерпателни мотиви, както във фактическата част, така и при правното обсъждане (вж. л. 218 – 220 от НОХД за случая с Р. П. и л. 226 – 227 за случая с Д. Р.).

Тезата, че посочените цели за всеки един от случаите не са единствено възможните, се опровергава от доказателствената съвкупност, която недвусмислено е очертала, че подсъдимият не е публикувал, респ. не е представил за публикуване, решението от 21.09.2012 г., касаещо прекратяване на производството пред КПУКИ, образувано по сигнал срещу Р. П., за да не допусне увреждане на имиджа на президента. Личните записки на касатора, че не е допустимо това да стане известно, са в кореспонденция с отразеното на файл в ползвания от него компютър да не се качва решението на сайта, както и с указанията към св. Б. да премахне всички документи по сигнала в електронния архив, което е било сторено, а също и със задържане на цялата преписка в кабинета му до момента на изземването ѝ. Данните във връзка със случая със св. Д. Р. също

са коректно интерпретирани като обосноваващи субективната цел за увреждане на доброто ѝ име, което е било изводимо както от публикуване на решението за конфликт на интереси от 20.09.2012 г. (без особените мнения на двама членове) на сайта на КПУКИ, където е престояло 4 часа и което той прилежно е отразил в записките си, а впоследствие е следял за журналистическите отзиви, така и в последващото му поведение (което покрива съставите на инкриминираните му нарушения за служебно бездействие за периода от момента на окомплектоване на решението с особените мнения, завършило на 04.10.2012 г. до 01.04.2013 г.) продължително и упорито да не уведомява заинтересованата Р. за решението, препятствайки възможността ѝ своевременно да потърси съдебна защита чрез атакуването му пред ВАС. Поначало, но особено в периода на висящност на преписката, св. Р. очевидно е имала нужда от положителна оценка за нейната репутация, доколкото нейната кандидатура е била обсъждана за заемане на ръководен пост в БНБ, което противно на изложеното на касационната жалба не се е опровергало от поисканата справка за намеренията на президента да я номинира. Правилен е подходът на инстанциите по същество за директно възпроизвеждане съдържанието на записките. Смисълът на последните е ясен и не подлежи на субективно тълкуване, поради което доводите на защитата в тази насока са неоснователни.

По изложените дотук съображения ВКС намира за неоснователни доводите за наличие на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК.

С потвърждаване на осъждането на подсъдимия за инкриминираното му продължавано престъпление не е реализирано и твърдяното нарушение на материалния закон. По-голямата част от доводите в касационната жалба по този въпрос всъщност са такива за процесуални нарушения, за които вече се изложиха съображения, че не са допуснати. Останалата част, касаеща отсъствието на всички съставомерни признаци на престъплението по чл. 282, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, ВКС оценява за неоснователни.

При установените от първата инстанция фактически положения, надлежно проверени и потвърдени от въззивния съд, правилен е изводът, че подсъдимият е проявил престъпно бездействие в рамките на общия инкриминиран период и

поотделно за всеки един от случаите, извършвайки това със специалната цел да набави облага за Р. П. (в първия случай) и да причини вреда на Д. Р. (във втория случай) и предвиждайки възможността от настъпване на описаните немаловажни последици за КПУКИ – разколебаване на доверието на обществото в дейността и резултатите от нейната работа като независим орган, установяващ конфликт на интереси на лица, заемащи публични длъжности, и накърняване на авторитета ѝ.

Неоснователни са доводите, че в случая липсва неправомерно поведение, защото подсъдимият нямал задължения лично да публикува и връчва решения. Посочените в обвинителния акт правни норми са изисквали неговата активност за организирането на тези дейности, като фактическото им изпълнение от други длъжностни лица е без значение за отговорността му. С проявеното бездействие във връзка с предоставяне на въпросните решения за публикуване, респ. своевременно уведомяване на заинтересованото лице, е реализирана една от предвидените форми на изпълнителното деяние по чл. 282, ал. 1 от НК. То е осъществено и с изискуемата от състава на това престъпление специална цел при всеки един от случаите и за посочените периоди. ВКС не споделя възраженията, че от проявеното бездействие е невъзможно като резултат да последва както набавяне на облага (защото спестяването на информация за сигнала срещу Р. П. не водело до изменение в правната му сфера), така и причиняване на вреда (тъй като Д. Р. не била лишена от възможност да обжалва решението). Субективната специална цел не е задължително да бъде постигната, като е достатъчно да присъства като основен мотивиращ фактор за неизпълнение на служебните задължения. Установените фактически положения недвусмислено определят, че укриването на информацията за решението в случая с Р. П., респ. непредоставянето му за публикуване, въпреки задължението за това, е осъществено, за да не се допусне уронване на авторитета му. Това очевидно е своеобразна привилегия или полза, които попадат в обхвата на понятието за облага в нематериален аспект. В другия случай, Д. Р. действително не е била лишена от възможност да оспори решението на КПУКИ пред ВАС, което и е направила, но целта за причиняване на вреда е изведена от липсата на своевременно ѝ уведомяване – в момент, когато доброто ѝ име е било поставено под съмнение с оглед публикуване на информацията за

решение на КПУКИ за конфликт на интереси, като същевременно положителната оценка за нравствените ѝ качества ѝ е била необходима, за да реализира кариерно израстване. Вярно е, че подсъдимият е бил оправдан за нарушение, свързано с първоначалното публикуване на решението за Р., което не е било окомплектовано с особените мнения на двама членове на КПУКИ. За субективната цел на деянието, за което е осъден обаче от значение е знанието му за въпросната публикация, тъй като сам е разпоредил това, а впоследствие и свалянето ѝ от сайта 4 часа по-късно, проследяването на журналистическите отзиви и продължителното бездействие да уведоми Р. за окончателното решение, за да ѝ позволи своевременно тогава, а не по-късно, да го оспори и защити доброто си име.

Неоснователни са и доводите за липса на възможност от проявеното служебно бездействие да настъпят немаловажни вредни последици за КПУКИ, най-общо формулирани с разколебаване на общественото доверие към дейността ѝ и накърняване на нейния авторитет. ВКС счита, че данните за поведението на ръководителя на такава важна институция (укриване на информация с цел привилегировано третиране на важна фигура като президента и поддържане на висящност на преписката за Р., ограничавайки възможността ѝ за своевременна реакция за защита на доброто ѝ име в период, когато това ѝ е било необходимо за заемане на висш пост в банковата сфера), призвана да охранява обществения интерес чрез осъществяване на контрол в специфичната материя за конфликт на интереси на публични личности, е от характер и степен да повлияе негативно върху нейния авторитет и да компрометира смисъла от нейното съществуване.

По доводите за явна несправедливост на наказанието:

В съдебната си практика ВКС е имал множество поводи да заяви, че за правилното определяне съдържанието на наказателната отговорност винаги е необходимо индивидуалната тежест на конкретната проява, която има различно измерение при всеки случай, да бъде разгледана в комплекс с данните за личността на дееца, които ориентират относно нуждата от повече или по-малко интензивно

наказателно въздействие за постигане целите на специалната и генерална превенция.

ВКС споделя направените в касационната жалба възражения, че в конкретния случай индивидуалната тежест на извършеното престъпление не е била оценена съобразно действителното й съдържание и специфика, което е довело до определяне и последващо потвърждаване на наказание, несъразмерно на извършеното. Макар ВКС да се съгласява, че естеството на длъжността на дееца като председател на КПУКИ, мястото на тази институция в структурата на държавната администрация и важността на специфичните й функции за контрол за конфликт на интереси на лица, заемащи отговорни постове в държавата, определят обществената опасност на деянието в по-висока норма, то третирането на всяко едно от тези обстоятелства като отегчаващо е явно неоправдано. Престъпното бездействие на подсъдимия в ръководно качество в посочената институция е реализирано само в два отделни случая, отнася се до не толкова съществени функции на ръководителя, като поведението му не е довело до настъпване на тежки последици, а само до поставяне в опасност на обществените отношения, охранявани от нормата на чл. 282 от НК чрез намаляване на общественото доверие и като цяло авторитета на тази институция. Затова, отдавайки нужната тежест на спецификата на извършване на деянието и съотнасяйки нейното значение към останалите обстоятелства по чл. 54 от НК, които са правилно отчетени, включително положителните данни за личността на дееца и липсата на предходни осъждания, ВКС намира, че определеното наказание следва да бъде намалено на 3 (три) години лишаване от свобода. В този размер то е съразмерно на извършеното престъпление и заедно с лишаването от право да заема ръководна и изборна длъжност в администрацията, е достатъчно за постигане на всички цели по чл. 36 от НК.

Оттук ВКС съобрази предпоставките по чл. 66, ал. 1 от НК и намери, че те са налице. С оглед ниската персонална обществена опасност на дееца следва да бъде отдаден приоритет на личната превенция, като се отчете, че неговото поправяне може да бъде постигнато без изолирането му в пенитенциарно заведение, като съответно се отложи изпълнението на коригираното наказание от 3

(три) години за максимално предвидения срок от 5 (пет) години. В такъв аспект следва да се измени въззивното решение съгласно чл. 354, ал. 2, т. 3, вр. ал. 1, т. 3 от НПК, като в останалата част същото бъде оставено в сила.

С оглед изложеното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 3 и т. 1 от НПК, Върховният касационен съд, второ наказателно отделение

Р Е Ш И:

ИЗМЕНЯВА въззивно решение № 456/19.12.2014 г. на Софийски апелативен съд, НО, първи състав, постановено по ВНОХД № 513/2014 г., **КАТО НАМАЛЯВА** наложеното на подсъдимия Ф. Х. З. наказание от 3 (три) години и 6 (шест) месеца на 3 (три) години лишаване от свобода и на основание чл. 66, ал. 1 от НК отлага изтърпяването му за срок от 5 (пет) години.

ОСТАВЯ В СИЛА въззивното решение в останалата част.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.